

enkelt Plantager paa Den, hvorom man nu er bleven oplyst, og hvilket yderligere bestyrker den Stilling, vi have indtaget, vise mig, at de, efter hvad man kan skjønne, staa under Hul. Det vil sige; Gierne staa under Hul, det vil egentlig sige, at deres Aktiver ere negative. Jeg ser derfor ikke, at der er Noget som helst at gjøre derved. Hjælpe vi i Dag, havde vi de samme Kalamiteter i Morgen eller i alt Fald i en nær Fremtid. Tilstanden paa Den er i det Hele taget uholdbar; der maa komme en Revolution i Forholdene enten tidligere eller senere. Det glæder mig ogsaa, at den Opfattelse, som jeg ikke nogenstunde har været i Tvivl om, siden vi kom til at behandle det i Mar, stadfæstes meget ved en Artikel i „Dagbladet“ i Dag om Tilstanden i Vestindien. Det vil erindres, at jeg gjentagne Gange har gjort gjældende, at Oprøret ikke fremkom, fordi Militæret manglede, men maa have dybere liggende Aarsager, og i Artiklen gjøres der Rede for disse dybere liggende Aarsager. Der siges naturligvis, at havde Militæret været tilstede, kunde man have været vis paa, at det havde været i Stand til at dæmpe Oprøret. Altsaa, den Omstændighed, at der ikke var Militær tilstede i Frederiksted eller Kingshill, var en Feil fra Ledelsens Side. Havde der været Militær, havde det naturligvis været i Stand til at dæmpe Oprøret. Men i ethvert Fald, hedder det i det nævnte Blad, er dette Moment ikke Grunden til, at det skete, men vel en af Betingelserne for, at det overhovedet kunde ske. Men Momenterne til Oprørets Fremkomst, Glendigheden osv. vilde alligevel have været tilstede. Ja, det er ganske forbausende, at man nu først bliver opmærksom paa og fremhæver, at der er intet Sted i Væden med Undtagelse af St. Croix, hvor der eksisterer saadanne Forhold med Arbeidsregulativer. Af alle de Anker, der ere fremførte mod Dens slette Tilstand fra Planternes Side, fremhæves stærkt i Artiklen den sorte Befolnings Demoralisation; men, mine Herrer! kan man af Joll, der først have været hele Slaver og halve siden, vente sig Andet, end at de maa være demoraliserede. Altsaa denne Artikel stadfæster helt igjennem den Opfattelse, vi have haft af Forholdene derovre og særlig den Opfattelse, som det ærede Medlem fra Møen (Bojsen) gav tilsende i sit Fordrag for nogle Uger siden. Endogsaa det Udtryk, „Faktoret er med os“ — det er citeret her — er et Bevis for, hvor korrekt Udtaalelsen har været (Berg: Det staar i en tidligere Beretning). Ja, men det er nu gjentaget af en Brevskriver fra selve Den. Naturligvis har det staaet tidligere, ellers kunde det ærede Medlem fra Møen ikke være fremkommet med det, men at det gjentages af en Brevskriver fra selve St. Croix viser, hvor rigtigt det har været. Man kunde ellers have haft en vis Tvivl. Det fremhæves til Slutningen i Artiklen, at det ikke alene er Penge, de trænge til, ja ikke alene væsentlig Penge, men nye friske Kræfter blandt Danmarks

Sønner, der søle Mod og have Gane, Dydighed og Intelligents nok til at søge Virksomhed derude som Plantere. Det er det man trænger til; det er nye Forhold, der skulle komme til Stede. — Den høitærede Finantsministers Bemærkning eller rettere hans Oplæsning af Telegrammet har ikke kunnet, saavidt jeg skjønner, i alt Fald forandre min Stilling. Thi det er jo klart nok, at der er enkelte Plantere, der ville gaa fallit, og det er lige saa klart, at Prioritetshaverne maa sørge for, at Øften bliver hjerget, og det vil forhaabentlig ogsaa ske. Det er jo vittetligt nok, at Sion Farm gif forleiden Mar den Dei, og vi købte denne Plantage, saa vidt jeg hukker, for 15 vestindiske Daler plus vel at mærke Omkostningerne, der vare 29,000 vestindiske Dalere. Altsaa kom den til at staa os i 118,000 Kr., og siden den Tid have vi maattet udrede Forskud til Arbejderne, der jo skulle have deres Løn. Jeg ser altsaa ikke, at der kan følge andre Kalamiteter deraf, end at Kreditorerne, de oprindelige Prioritetshavere, blive nødt til at overtage en eller anden, maaske flere Plantager. I det Tilfælde vil maaske Statskassen og enkelte Andre komme, men deri ligger ingen Grund til at gribe saa extraordinært ind. Vi pleie ikke at gjøre det her hjemme, om saa det Halve af Nalborg gif fallit. Det kunde være et Tidsspørgsmaal, om vi skulle hjælpe eller ikke hjælpe, der kunde tales derom, men fordrer det som en Pligt, kan man ikke. Man taler saa meget om „Danmarks Ære“. Danmarks Ære er i det Hele meget impliceret i denne Sag. Jeg skal sige de Herrer, som tale saa meget om Danmarks Ære, at jeg beklager, at man ikke tidligere har sørget for at hæve de uheldige Forhold ovre paa Den, om hvilke man nu siger, at de ere saa extraordinære, at der ikke er Mage til dem i Verden. Det er sært, at man ikke tidligere har haft Det derfor, og at man ikke paa den Maade har høvedt Danmarks Ære. Særligt skal jeg sige, at Stifordet „Danmarks Ære“ — thi det kan jo være et Stiford, naturligvis er det det ikke altid — har kostet os Udskilligt. Saa siger man, at Statskassens egen velforstaede Interesse fordrer at komme Planterne til Hjælp. Det kan jeg ikke se; thi som sagt, hjælpe vi i Dag, komme de samme Kalamiteter igjen før eller senere. Naar man først er bleven saa behestet med Gjalb, som det er oplyst, at Plantagerne ere blevne, ser jeg ikke, at der er Andet at gjøre end at lade Sagen gaa sin egen naturlige Gang. — Det er fremhævet fra en vis Side, at mine Meningsfæller og jeg ikke have Andet til Formaal end at trække dette Lovforslag i Langdrag. Det tror jeg dog, man vil være saa billig at indrømme, at hvad Skyld vi end have, den Skyld have vi sandelig ikke at ville trække det i Langdrag. Det vil erindres, at det blev bebrejdet os, at vi vare meget presserede for at bringe det frem første Gang. Det var imod vort Ønske, at det gif